

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg vil godt have præciseret følgende: Hvis vi vedtog forslaget, der ligger her, har man så tænkt over, hvordan man skulle undersøge, hvordan man skulle bevise, at det er foregået i udlandet? Vil man f.eks. vende samtlige pigebørn på hovedet, når de passerer grænsen hjemad, og føje en ny ydmygelse til det, det stakkels barn allerede har været ude for?

Mit spørgsmål til fru Grønver er desuden, om fru Grønver har drøftet de ting her med Venstregruppens fagfolk på området, fru Rønn Hornbech og hr. Jensby. Måske kunne jeg få hr. Jensby og fru Hornbech på talerstolen og forklare, hvorfor de er imod forslaget, som det ligger her.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Denne sag er simpelt hen for alvorlig til, at hr. Holger Graversen kan komme med sine platheder, rent ud sagt. Det er bare for dumt.

Og så skal jeg give hr. Holger Graversen et råd: Hvis hr. Holger Graversen kommer i forbindelse med familier, der har udført denne udåd, eller hører om social- eller sundhedspersonale, der har været i forbindelse med folk, der har udført denne udåd, så er der kun en eneste ting at gøre, og det er at melde dem til politiet og jo før, jo bedre. Det er simpelt hen en ugering, som folk udfører over for små piger.

Jeg vil slet ikke gentage, hvad hr. Holger Graversen sagde. Det er simpelt hen noget af det mest platte, jeg endnu har hørt fra hr. Graversen, og det siger ikke så lidt.

(Kort bemærkning).

Jonna Grønver (V):

I Venstre har vi i denne sag som i alle andre sager en mulighed for at stemme efter overbevisning. Og jeg er talsmand for en del af Venstre, som stemmer for det her forslag.

Jeg var også den, der sammen med Socialdemokrater og De Konservative og også andre gerne ville være med til at få det her emne belyst ved en konference. Så derfor har jeg været fremme i denne her sag.

Så med hensyn til, hvordan man skal bevise, at børn har været udsat for lemlæstelse. Det er nøjagtig på samme måde, som sundhedspersonale i Danmark er forpligtet til at få undersøgt en hvilken som helst mistanke, man har om, at et barn er blevet forulempet. Således også på det her område.

Formanden:

Så er det hr. Erling Oxdam som privatist.

Erling Oxdam (V):

Jeg vil gerne stille justitsministeren det ene spørgsmål: Når der skrives i flertalsbetænkningen, at flertallet fortsat mener, at oplysning og påvirkning er de bedste midler i forebyggelsen af omskæring, men er villig til senere at overveje lovindgreb, dersom problemet aktualiseres, hvorfor vil ministeren så ikke allerede nu gå med til en lovgivning som den her foreslåede?

Der er nu 4 måneder fri i Folketinget, og så skulle der komme en redegørelse og så måske derefter et lovforslag, men det er for lang tid til at risikere, at det bliver aktualiseret. Bare én eneste af den slags omskæringer må vi prøve at undgå.

Og så vil jeg spørge hr. Arne Melchior: Når hr. Arne Melchior siger, at det ikke sker af religiøse grunde, hvad er det så? Dér er svaret nemlig meget nemt: Det er mandschauvinisme, og det mener jeg bestemt ikke er et anerkendelsesværdigt formål.

Så vil jeg sige, at det, der skal kriminaliseres ved dette lovforslag, ikke er selve handlingen, for den er kriminel – det er slået fast flere gange – men det er beslutningen hos forældrene om, at det skal ske, og det er ligegyldigt, om de beslutter det her eller i et andet land. De har formentlig besluttet det, inden de rejste til et land, hvor den slags er tilladt. Og dér er det så, at hammen skal falde. Det er beslutningen om på deres barns vegne, at der skal ske noget så frygteligt med hende. Det er det, jeg føler, at man kan få kriminaliseret ved dette lovforslag, og derfor er jeg gået ind for det.

Formanden:

Hr. Arne Melchior for en kort bemærkning til privatisten hr. Erling Oxdam.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er kun for at svare hr. Oxdam på hans spørgsmål om, hvad er det så.

Ja, det er en kultur, som vi ikke vil godkende som godartet. Og jeg er helt enig med forslagsstillerne og med hr. Oxdam i, at det er noget modbydeligt noget; det har vi jo sagt ved første- og andenbehandlingen og i betænkningen, så det behøver jo ikke siges igen.

Men det var mig magtpåliggende – og det må det også være for hr. Oxdam – at være opmærk-